

i, var, at Kulimportørerne paa Kontrakt havde solgt Kul til en vis Pris og saa brød deres Kontrakter.

Saa siger den højtærede Minister om Maksimalpriserne i Norge, at de var satte paa Varer, der indførtes til Landet. Jeg maa maaske i saa Henseende oplæse den højtærede Ministers Udtalelser, for jeg synes, de er ret karakteristiske: „Det ærede Medlem har dvælet ved, at Norge har ophævet Maksimalpriserne. Jeg vil til hans Belæring sige, at Grunden er den, at det i Norge var Maksimalpriser paa udenlandske Varer, man fastsatte, Varer, indførte fra fremmed Land, medens man ikke fastsatte Maksimalpriser paa den indenlandske Vare“. Det er meget smukt af den højtærede Minister at ville belære mig, men jeg vilde have sat Pris paa, at Lærdommen havde været rigtig. Den er desværre i dette Tilfælde gal, fordi de norske Maksimalpriser ikke udelukkende var for udenlandske Varer. (*Indenrigsministeren* [Rode]: Korn taler vi om!). Ja, men Ministeren siger her: „Jeg vil til hans Belæring sige, at Grunden var den, at det i Norge var Maksimalpris paa udenlandske Varer“. (*Indenrigsministeren* [Rode]: Vi talte om Korn!). Her tales om Varer i al Almindelighed, Ministeren taler om Princippet. Den højtærede Minister var meget højt oppe og vilde til min Belæring oplyse, at det var paa udenlandske Varer, man i Norge fastsatte Maksimalpriser, men ikke paa indenlandske. Men saa maa det maaske være mig tilladt i al Beskedenhed at give den højtærede Minister en lille Belæring om, at det ogsaa var paa indenlandske Varer, f. Eks. paa Brød og Mel, at man havde sat Maksimalpriser i Norge, men man ophævede alle Maksimalpriserne, da man havde set deres Virkninger.

Den højtærede Minister udtaler endvidere, at jeg sparer mig intet Middel for at rejse en Storm af Uvillie imod den foreslaaede Foranstaltning. Her tager den højtærede Minister fejl. Jeg kunde saamænd bruge mange Midler, hvis jeg vilde, til at øge denne Uvillie, men det har netop ikke været mit Formaal. Nej, Uvillien er fremkommet ved den højtærede Indenrigsministers Foranstaltning, og det er kun for at give Udtryk for Uvillien ude i Landet og for at søge at modvirke den, at Venstre har stillet sin Forespørgsel.

Saa talte den højtærede Minister ogsaa om Majspriserne og om det Forslag, som i sin Tid var fremsat i Kommissionen af

5 Medlemmer om at basere en Maksimalpris paa Majs, og den højtærede Minister var endog saa dristig, at han vilde give os 4 Medlemmer, der var imod Maksimalprisen, Skylden for, at han ikke gik med til at basere Maksimalprisen paa den svingende Majspris. Det, synes jeg, er dristigt gjort. Den højtærede Minister havde to Forslag at vælge imellem, han havde det af 5 Medlemmer vedtagne, og han havde det af 2 Medlemmer vedtagne. Ministeren kasserede Forslaget fra de 5 Medlemmer og valgte Forslaget fra de 2, og Ministeren har i hvert Fald ikke mindste Ret til at sige, at det er vor Skyld, at han ikke tog det Forslag om Majsprisen. Den højtærede Minister har for øvrigt selv i sin Indstilling til Kongen motiveret, hvorfor han ikke vilde gaa med til at fastsætte en Maksimalpris paa Grundlag af Majsprisen. Han siger bl. a.: „Der kan nu neppe være Tvivl om“ — det er vore Bemærkninger, der sigtes til —, „at der her er peget paa et Forhold, som er af alvorlig Betydning for Spørgsmaalet om Fastsættelse af Maksimalpris paa en Vare, der ikke findes i tilstrækkelige Kvantiteter indenfor Landets Grænse.“ I det hele var Ministeren betænkelig ved at fastsætte en Maksimalpris netop paa Grundlag af Majsprisen. Jeg kan godt se og skal villig erkende, at naar man her endelig vilde gaa til en Maksimalpris, vilde dette have visse Fordele, men det vilde ogsaa have visse Skaavanker, som det Forslag, der nu er gennemført, ikke har. Det var for øvrigt paa det Tidspunkt, da Forslaget blev fremsat, en almindelig Opfattelse, at Majspriserne vilde falde, og de Noteringer, der paa det Tidspunkt var i Bladene, f. Eks. i „Andelsbladet“, var af den Beskaffenhed, at man kunde købe Majs til senere Levering til en betydelig lavere Pris end den Dag, dette Forslag blev forelagt. Det skal jeg for øvrigt ikke opholde mig længere ved. Skylden for, at den højtærede Minister ikke sluttede sig til det Forslag, er i hvert Fald ikke vor, og jeg synes, det vidner noget om Fejghed, naar den højtærede Minister vil lægge Ansvaret over paa os ogsaa i det Stykke og ikke selv vil tage Ansvaret.

Den højtærede Minister siger saa, at Landbruget har ganske vist ikke glimrende Tider, men Arbejderklassen i By og paa Land er dog ugunstigere stillet, end Landmændene har været. Hvad det sidste angaar, vil jeg fuldt ud underskrive den højtærede Ministers Bemærkning. Jeg ser